Вже скоро, Франціє. Я смерті подих чую.
О мати дорога! Нехай твоє ім'я,
Ім'я улюблене останнім прокажу я.
Чи хто любив тебе відданіше, як я?
Я вихваляв тебе, не вміючи читати,
І нині в смертну мить, знесилений украй,
Про тебе буду я, конаючи, співати,
Ти ж пошануй мене сльозою і — прощай!

Як десять королів прийшли тобі на страту
І в кров топтав тебе їх переможний віз,-
Я рвав на корпію їх пурпурову шату,
Точив на рани я бальзам цілющих сліз.
І небо зглянулось. Плідні твої руїни
Подякою племен красуються — і знай:
Ти зерно рівності посіяла нетлінне,
І рівності жнива зближаються. Прощай!

Я бачу, як лежу під віком у могилі.
Кого я тут любив,— молю — оборони,
І віддаси ти борг тій голубиці білій,
Що берегла твої, о Франціє, лани.
І щоб почула ти, як я тебе благаю,
Готовий одійти в незнаний інший край,-
Свій камінь гробовий поволі підіймаю,
Та руки ломляться; він падає. Прощай!